UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Aurea Rosa id e[st] pre||clarissima expositio sup[er] eua[n]gelia to||tius anni

Mazzolini, Silvestro

Hagenaw, M.dxvi.

VD16 M 1751

D[omi]nica s[e]c[und]a post octa. Pasce. Textus eua[n]gel[ij]. Joan. cap. xvi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-70365

Visual Library

chꝛus:imo vnꝰ vicariꝰ paſtoꝛis.ſ.papa.
Ex his aũt oĩbꝫ patꝫ ꝙ in pñti euãge. fit
mẽtio de q̃ttuoꝛ. Pꝛio de vero ⁊ bono
paſtoꝛe. De q̃ ponũẜ tria ſig̃.ſ.p ouibꝫ
pati.oues cog̃ſcere.⁊ oues ad ouile re/
ducere. Huius officiũ eſt oues paſcere
ṽbo ⁊ exẽplo/ac tp̃ali ſubſidio. Scđo
fit mẽtio de mercenario: de q̃ etiã tria
ſig̃ ponũẜ.ſ.de ouibꝫ curã ñ gerere.lupo
veniẽti fugere.lanã ⁊ tp̃alia q̃rere. Hu
ius ſtudiũ eſt mulgere ⁊ tondere. Vñ ⁊
chꝛs pmo paſtoꝛi nunq̃ dixit:tonde: ſʒ
paſce. Sed aũt dixit ei:occide. Act.x.ſʒ
nõ loq̃baẜ de ouibꝫ: ſed de volatilibꝫ et
reptilibꝫ ⁊ q̃drupedibꝫ imundis. ꝑ q̃ ſi/
gnificanẜ ſuperbi/⁊ auari/⁊ luxurioſi.
Tertio fit mentio de lupo.cuiꝰ ponunẜ
tria ſigna.ſ.inuadere: rape; ⁊ diſꝑgere
oues. Eius aũt officiũ eſt illas occide/
re. Pꝛimo decipiẽdo. De eo em̃ legiẜ ꝙ
hũanas voces ⁊ canũ latratus emittat
vt paſtoꝛes ⁊ oues decipiat.⁊ in h̃ eſt fi
gura diaboli. Scđo ꝑ impatiam fran/
gendo. Legiẜ em̃ de eo ꝙ ꝯ vẽtũ vadit:
ne canes eiꝰ odoꝛẽ ꝑcipiãt. Et idẽ facit
diabolꝰ dũ hoĩem in aduerſitatibꝫ tãq̃
in ventis exñtẽ/ tentãdũ ⁊ tribulanduʒ
inuadit. Tertio ꝑ ſpem vanã alliciẽdo.
Nã legiẜ de lupo ꝙ libẽẜ ludit. Vñ ⁊ ſi
puer rape poſſit cũ eo ludit:ſed tandeʒ
deuoꝛat. Quarto de ouibꝫ de q̃bꝫ tria ſi
gna ponũẜ.ſ.paſtoꝛẽ cog̃ſcere: ſcʒ cogni
tione p̃ctica q̃ eſt ꝑ opatõem.eiꝰ vocem
audire.⁊ eũ ſequi: q̃ oĩa reducunẜ aliq̃
mõ in vnũ. Harꝫ officiũ eſt ſimplicitatẽ
hr̃e in aſpectu:in affectu:⁊ in actu.lupũ
fugere.vtilitatẽ afferre.ſobꝛie ⁊ man/
ſuete viuere.

Dñica ſcđa poſt octa. Paſce.
Textus euãgel. Joan. cap.xvi.

Modicũ et iã nõ videbi
tis me:⁊ iter modicũ
⁊ videbitʒ me:q̃ꝛ vado
ad p̃rem. Dixert ergo
ex diſciplis eiꝰ ad inuicẽ. Quid
hoc ẽ qđ dt̃ nobis: modicũ ⁊ nõ
videbitʒ me:⁊ iter modicũ ⁊ vi
debitis me:q̃ꝛ vado ad p̃reʒ: Di
cebãt g̃. Quid eſt hoc qđ dt̃ mo
dicũ:neſcimꝰ q̃d loq̃ẜ: Cog̃uit
aũt Jeſus q̃ꝛ volebãt eũ intro/
gare:⁊ dixit eis. De hoc q̃ritʒ in
ter vos:q̃ꝛ dixi modicũ ⁊ nõ vi/
debitis me:⁊ iter modicũ ⁊ vi/
debitʒ me. Amen amẽ dico vo/
bis: q̃ꝛ ploꝛabitʒ ⁊ flebitis vos:
mõs aũt gaudebit:vos aũt con
triſtabimi: ſed triſticia vr̃a ver
teẜ in gaudiũ. Mlier cũ pit tri/
ſticiã hʒ:q̃ꝛ venit hoꝛa eiꝰ. Cum
aũt peperit puer:iã nõ memit
p̃ſſure ꝓpter gaudiũ:q̃ꝛ natꝰ eſt
hõ in mundũ. Et vos igiẜ nũc
q̃dẽ triſticiã habetis. Iter aũt
videbo vos:⁊ gaudebit coꝛ vr̃m
Et gau.ve.nemo tollet a vobis

Modicũ et iam non
vide.me. Joã.xvj. In pñti
euã.tangũẜ tria pũcta:q̃ ſſ.
Dubitatio:diſſolutio: ⁊ cõ
ſolatio.

Quãtũ ad pmũ tãgiẜ q̃dã (habuert
dubitatio quã diſcipli chꝛi in eius ṽbo
Pro q̃ ſciẽdũ eſt ꝙ ea de q̃bꝫ h̃ eſt ſer/
mo eo ſero ꝯtigerũt in q̃ captꝰ eſt dñs.
Q̃ꝛ g̃ diſciplos de ſua abſentia ⁊ receſ
ſu triſtes aliq̃tulũ relcuarat;pmittẽdo
eis aduentũ.ſſ.iter icipit de triſtibꝫ lo/
q̃.Chꝛy. Hoc ãt fac̃ vt aſſuefaciat eos
ꝑ triſtiũ auditõeʒ bñ ferre ſuã ſepatõʒ.
Eã em̃ q̃ dolet aĩam ⁊ a triſticia multa
detineẜ:nil ita cõſueuit q̃erare vt que
triſticiã pariunt ṽba reuoluta ꝯtinue.
Hec ille. Dr̃ g̃. (Modi.⁊ iã nõ vi.me:
⁊ ite.modi.⁊ vi.me.ſm Aug.aũt ꝑ pri
mũ modicũ itelligiẜ tp̃s ab illa hoꝛa in
qua loq̃baẜ vſq̃ ad paſſionẽ: ꝑ quã coꝝ
aſpectibꝫ ſubtractꝰ eſt. Per ſcđʒ ṽo mo
dicũ itelligiẜ tp̃s ab hoꝛa moꝛtis vſq̃
ad hoꝛã reſurrectiõis:q̃ oculẜ coꝝ reddi
tus ẽ.ſm Chꝛy.ãt ⁊ Alchui.ꝑ pmũ mo
dicũ itelligiẜ tp̃s ab hoꝛa paſſiõis vſq̃
ad hoꝛam reſurrectiõis in quo illũ non

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

viderũt. Per ſcd̄z v̄o: xp̄s ab hora reſur
rectiōis vſq̄ ad horā aſcenſiōis: i q̄ eis
apparuit loq̄ns de regno dei: ⁊ poſtea
illū nō viderēt niſi ex gr̄a ſpeāli: iō ſbdit
(q2 vado ad p̄rem) ſm hūanitatē. ſ. quā
aſſūpſi: aſcenſur⁹ i celū. Uel q2 vado p
mortē ſm mētē Aug. vt videt. Hec āt
v̄ba ſm Aug. obſcura erāt diſcipul' an̄
q̄ȝ id qd̄ d̄r eſſet iplerū. Un̄ ſeq̄t. (Dixe
rūt ḡ ex diſcipul' ei⁹ adinuicē) q2 chr̄m
ex reuerētia interrogare nō ſatis cito au⸗
debāt (Quid eſt h̄ qd̄ dic̄ nob. Modi⸗
cū ⁊ nō videbitꝫ me: ⁊ iterꝝ modicū ⁊ vi
debitꝫ me: ⁊ q2 vado ad p̄rē? Dicebāt
ḡ. Quid ē h̄ qd̄ d̄r modicū?) de h̄ em̄ for
te plus q̄ȝ de alijs v̄bis dubitabāt: iō
⁊ plus repetebāt (Neſcimus q̄d loquit̄)
Iſta eſt bonaꝝ mentiū diſpoſitio: q̄ cū
autores autēticos p̄cipue diuias ſcp̄tu
ras nō intelligūt. id ſue ig̃rantie ⁊ nō il
loꝝ falſitati aſcribūt. Cauſa aūt dubi⸗
tandi ſm Chryſ. duplex erat. Pria ip̄a
triſticia q̄ erāt opp̄ſſi: q̄ mētes diſcipu⸗
loꝝ ab his q̄ dicebāt̄ amouebat. Scd̄a
ip̄e ꝯtext⁹ verboꝝ chr̄i: q̄ videbat̄ oppo
ſitum implicare. ſ. videbitis ⁊ vado. vl'
ſm alios quia dicebat: videbitꝫ ⁊ nō vi
debitis. Eſt ⁊ tertia cauſa: q2 ig̃rabant
an parabolice vt ꝯſueuerat loqueret̄.

In hac parte eſt documentū morale:
ꝙ q̄ vult afflictū vehemēter circa aliq̄d
ꝯſolari: nō debet ei ſtatim ⁊ q̄ſi ex abru
pto delectis loqui: q2 afflictū delectant
triſtia tanq̄ȝ ei ꝯformia: dū eſt in tl'i ſta
tu: vt d̄r Chry. Un̄ ⁊ d̄r ſ. Tho. ſup Io
an. ꝙ q̄ vult aliquē ꝯſolari: debet oſten⸗
dere ſe ei cōpati. ⁊ talis cōpaſſio vt ait
alleuiat. vel q2 afflict⁹ exiſtimat q̄ſi aliū
ſecum onus aduerſitatꝫ ferre. vl' quia ei
iocundū eſt experiri amiciciā cōpatiētꝫ.
Roma. xij. Flere cum flentib9.

Quātū ad ſcd̄z tāgit̄ quō chr̄s diſſol
uit eoꝝ dubitatiōez: cū d̄r (Cog̃uit aūt
Jeſus q2 volebāt eū interrogare) iō tāq̄ȝ
benign⁹ ⁊ clemēs ſtati ſine interrogatiōe
loq̄t̄: ⁊ vt ſe eoꝝ ſecreta ſcire demōſtra⸗
ret. Un̄ ſeq̄t̄ (Et dixit eis. De h̄ q̄ritis
int̄ vos: q2 dixi vob: modicū ⁊ nō vide⸗
bitis me: ⁊ iterꝝ modicū ⁊ videbitꝫ me)
Poſſunt aūt hec legi interrogatiue: vt
chr̄s nō ex ig̃rantia interrogauerit: ſꝫ vt
introduceret v̄ba q̄ dictur⁹ erat. Pōt
etiā legi plane ſine interrogatōe: q̄ſi chr̄s
voluerit dicere ſe id ſcire qd̄ illi loq̄bāt̄
(Amē amē). i. vere: ⁊ geminat̄ ad maio
rē certitudinē (dico vob) Sꝫ nunq̄d ſic
loq̄ eſt iurare? Dicēdū ē ꝙ nō: q2 nō in⸗
uocat̄ de⁹ teſtꝫ: imo q̄cūq̄ȝ loquit̄ impli
cite: etiā vtit̄ iſto mō loq̄ndi: q2 vt diale
ctici ꝓbāt: ois ꝓpoſitio mūdi ſcat ſe eſſe
verā: ſiue ſit affirmatiua: ſiue negatiua
Jdō idē ē dicere: ſol eclipſat̄: ⁊ ſolē ecli⸗
pſari eſt verꝝ. Cū v̄o d̄r. In v̄itate dico
vob: erit iuramētū vl' nō erit: ex itentōe
loq̄ntꝫ: q̄ ſi intendat deū q̄ ſolus ſimpl'r
eſt v̄itas teſtē inuocare: erit iuramētū.
vt ſit idē dicere: in v̄itate qd̄ p v̄itatem
ſeu p deū. Si v̄o ſit idē dicere in v̄itate
qd̄ dicere ſm v̄itatē: ſumēdo illā in cōi
⁊ nō p p̄ma: nō erit iuramētū cū ſit idē
qd̄ dicere: vere dico. Un̄ ⁊ ſaluator ali⸗
quādo ſic locut⁹ legit̄ in Lu. iiij. qui tn̄
ꝯſulit vt ſermo noſter ſit: eſt eſt: nō nō:
vt p̄ꝫ Matth. v. Nec tn̄ in ſubſtantia
plus eſt dicere: amē amē dico vobis: ſed
plus eſt ſolū ſm explicatōez (Q2 plora
bitis ⁊ flebitis) de morte ⁊ paſſiōe mea
(vos) q̄ me diligitis. Et in hoc exponit
eis illud primū modicū: acſi dicat. Illō
modicū poſt qd̄ nō videbitꝫ me: eſt tēp⁹
durans vſq̄ȝ ad punctum in q̄ de morte
mea plorabitis (Mundus aūt). i. homi
nes mūdani ſm Aug. ſiue chr̄i inimici
(gaudebit) flentib9 ap'lis iudei leti chr̄i
ſtū flagellis cedebāt ⁊ affligebāt cruci:
⁊ affixo improperabant ⁊ illudebant.

Eſt aūt in hac p̄te morale documētū
de q̄ ait Alchui. Sed ⁊ cunctꝫ fidelib9
ꝯuenit hic ſermo dn̄i: p lachrymas p̄reſ
ſuraſq̄ȝ p̄ſentes q̄ ad gaudia et̄na ꝯten⸗
dūt. Flentib9 aūt iſtis mundus gaudet
q2 in p̄ſentib9 delectant̄: alteri⁹ vite nul
la gaudia ſperantes. Hec ille.

Quātū ad tertiū ponit̄ diſcip'loꝝ cō
ſolatio v̄bo ⁊ exēplo. Verbo q̄dē: cū d̄r
(Vos aūt ꝯtriſtabimini: ſꝫ triſticia v̄ra
vertet̄ in gaudiū) quaſi dicat. Sicut vo
bis flentib9 illi gaudebūt: ita econuer⸗
ſo: quia vos in mea reſurrectione ⁊ i fu
tura gloria letabimini. Illi v̄o in mea

reſurrectiōe dolebūt ⁊ ī penis ifernalibus cruciabūt. Exēplo āt quō ſꝫ Chry. oſtēdit ꝙ breuis ⁊ finita triſticia ad ifinitā leticiā tminat: dū ſubdit (Mulier dū parit triſticiā hꝫ: qꝛ venit hora eius) ſcꝫ ad dolēdū (Cū aūt peperit puer) qꝺ gꝛti⁹ eē ſolet ꝗ͞ꝫ femellā parere ſꝫ Aug. Et h ꝓpt duo ſm ſ Tho. ſup Joā. Prio qꝛ pfecti⁹ ē ⁊ deſiderabili⁹. Eſt āt maſculin⁹ ſexus pfectioꝛ feminino. Scdo qꝛ in reb⁹ gerēdis magꝭ filij ꝗ͞ꝫ filie conſueuerūt eſſe ī adiutoriū (Jā nō meminit pſſure ꝓpt gaudiū: qꝛ nat⁹ eſt homo in mūdū) Aug. Jſta aūt ſilitudo ad intelligēdū nō videt eē difficilis: qm̄ comparatio ei⁹ ī ꝓmptu ē eodē ipo exponente cur dicta ſit. Hec ille. Nā ſequit (Et vos igit nūc qdē triſticiā habetꝭ. Iterū āt videbo vos) ī die mee reſurrectiōis ſm Chry. vel ſm Aug. in die vīe mortis. Et h exponit ſcdm modicū diuerſimode ſm diūſos modos itelligēdi illō (Et gaudebit coꝛ vr̄m: ⁊ gau. vr̄ꝫ nemo toller a vobis) qꝛ illud gaudiū ſꝫ Aug. erit chr̄s: qꝺ obiectiue ⁊ non ſubiectiue intelligēdū eſt. Jſtud aūt gaudiū poſt ſuā reſurrectiōeꝫ fuit īmoꝛtale: ⁊ ꝯn̄r ꝑ moꝛtem iam nō poterat auferri: ⁊ mltomin⁹ vbi nō ſolū ipe: ſꝫ ⁊ diſcipli ſt immoꝛtales vt ī glīa. Gaudiū vo noſtruꝫ ſubiectiue ē delectatio de viſiōe chr̄i et nr̄a felicitas ſubiectiue ē ipa ꝯtēplatio quā circa chr̄m deū ⁊ hoieꝫ habituri ſumus. Dicit aūt iſta ꝯtēplatio fruct⁹ ad quē ꝑ laboꝛes volum⁹ ꝑuenire. Augu. Ad fructū ꝯtēplatiōis cūcta officia referunt actiōis. Ad h ei refert qcqd bn̄ agit. Jbi ē finis q̄ ſufficit nob. Etern⁹ igit erit. Neqꝫ em̄ finis nobis ſuffic niſi cui⁹ null⁹ eſt finis. De h itaqꝫ qꝺ ſufficit nob rectiſſime audim⁹: gaudiū veſtrū nemo toller a vobis. Hec ille.

Dn̄ica tertia poſt octa. paſce.
Text⁹ euange. Joan ca. xvi.

Vado ad eū q̄ miſit me: ⁊ nemo ex vobis interrogat me q̄ vadis. Sꝫ quia hec locut⁹ ſuꝫ vobis: triſticia impleuit coꝛ veſtr̄. Sꝫ ego vitatē dico vobis: expedit vobiſ vt ego vadā. Si em̄ nō abiero: paraclet⁹ nō veniet ad vos. Si autē abiero mittā eū ad vos. Et cū venerit ille: arguet mūdū de pctō: et de iuſticia: ⁊ de iudicio. De pctō quidē: qꝛ nō crediderūt in me. De iuſticia vo: q2a ad patrē vado ⁊ iā non videbitis me. De iudicio autē: qꝛ princeps h⁹ mūdi iā iudicat⁹ eſt. Adhuc mlta habeo vobis dicere: ſꝫ nō poteſtis poꝛtare modo. Cū āt venerit ille ſpūs vitatis docebit vos omnē veritatē. Nō em̄ loqtur a ſemetipo: ſed q̄cunqꝫ audiet loquet: et q̄ ventura ſunt annūciabit vobis. Jlle me clarificabit: qꝛ de meo accipiet: et annunciabit vobis.

Vado ad eū qui me miſit ⁊c̄. Joan. xvj. Jn pn̄ti euāg. tāgūt tria pūcta: q̄ ſūt Profectio. Redargutio. et Quārū ad pmū tāgit (Suppletio. pfectio q̄ chr̄s ad celos ſe ꝓficiſci velle dic. Ubi aduertēdū ē: ꝙ ea q̄ h recitāt chr̄s dixit ea nocte q̄ capt⁹ ē. ⁊ paulo an̄ dixerat diſcipul: abſqꝫ ſynagogꝭ faciet vos: ⁊ ex h ⁊ ex ei⁹ receſſu ita erāt delecti ꝙ nihil eū interrogabāt āpli⁹. Jō ſm Chryſ. dn̄s diſciplos de tanta triſticia vult eos icrepare ⁊ ꝺ aduētu ſpūſſcti cōſolari di. (Vado) ꝑ moꝛtē (ad eū q̄ miſit me) .i. ad deū. Videt ei loq ꝺ ſe inqntu hō (⁊ nēo ex vob interrogat me q̄ vadis) ⁊ cā n̄ interrogādi ſbdit (ſꝫ qꝛ hec locut⁹ ſuꝫ vob triſticia) nimia ⁊ ſupabūdās (impleuit coꝛ vr̄m) Vl' ſꝫ Aug. qꝛ ſup̄ dixerat ſe velle ire: ⁊ illi interrogauerāt q̄. et ipſe dixerat ſe ituꝝ q̄ ipi tc̄ ire n̄ poterāt: nūc ita ſe ꝓmittit ituꝝ vt nullus interroget q̄ vadat: qꝛ .ſ. ita paterēt ꝑ aſcenſione volebat celū cōſcendere: vt opus non eſſet